

Vuorovaikutuksesta

Kun lähdin vielä melko tuoreena sairaanhoitajana kouluttautumaan Kiikku-vauvaperhetyöhön, tiesin että kyseessä on koulutus, jossa työn lähtökohtina ovat kiintymys ja kuntoutus. Koulutus avasi minulle aivan uudenlaisen näkökulman siihen, kuinka vahva kyky jo pienellä vauvalla on olla vuorovaikutuksessa. Onnistunut vuorovaikutustilanne perheen kanssa on yksi työni palkitsevimista hetkistä ja epäonnistuneet tilanteet niitä, joiden jälkeen toivoisi olevansa aina hieman osaavampi.

Työssäni tapaan vauvaperheitä ja tavoitteenani on tukea riittävän hyvän vuorovaikutussuhteen rakentumista vanhemman ja neurologisesti sairaan tai vammaisen lapsen välille. Vuorovaikutus on vauvan kehityksen ehto. Lapsen sairastuminen on aina riski varhaisen vuorovaikutussuhteen ja perheenjäsenten välisten vuorovaikutussuhteiden häiriintymiselle. Lapsen sairastuttua vanhemmat ovat luonnollisesti hädissään. Tavatessani tässä tilanteessa olevaa perhettä pyrin siihen, että heille muodostuisi yhteistyössämme turvallisuuden kokemus. Myönteinen ja avoin suhtautuminen toiseen on tähän hyvä lähtökohta.

Vuorovaikutuksessa olemisen perusvalmiuksia eli kontaktia, läsnäoloa ja vuorottelua, harjoitellaan jo varhaisessa vuorovaikutuksessa. Näitä taitoja saan harjaannuttaa päivittäin työssäni. Minun yhteyden luomisen reseptikseni on muodostunut vakaa katsekontakti ja lämmin tervehdys. Sairaalassa kun emme enää kätele, on kohtaamiseen kiinnostettava mielestäni erityistä huomiota, jotta siitä jää vakaa tunne kohdatuksi tulemisesta.

Meillä kaikilla on oma persoonallinen tapamme olla vuorovaikutuksessa. Toisten kanssa vuorovaikutus sujuu kuin paritanssi, joskus se taas on haastavampaa. Tulee astuttua parin varpaille tai muuten takellessa askeleissa. Näiden vuosien

myötä olen kuitenkin oppinut sen, kuinka tärkeää on korjaavan liikkeen tekeminen silloin, kun huomaa tallanneensa varpaille, toimineensa vuorovaikutussuhteessa tökerösti. Kaikki kun ei aina suju vuorovaikutuksessakaan “kuin Strömsössä”. Tämä tuo tietenkin särön yhteistyöhön. Mutta ei se haittaa, että joskus töppäilee! Tärkeintä ei ole se että kaikki menisi aina kuin tanssi, vaan se kuinka ja miten tämä epäonnistuneen vuorovaikutustilanteen synnyttämä tilanne korjataan. Eli se kuinka luodaan uusi kontakti ja toimitaan sillanrakentajana yhteyden syntymisessä. Siihen tarvitaan vain nöyrä anteeksipyyntö ja uusi yritys. ■

TEKSTI:

Teija Peltonen, sairaanhoitaja,
Kiikku-Vauvaperhetyöntekijä
HUS Lasten- ja nuortensairaala, Helsinki
teija.peltonen@hus.fi